

ÚLTIMS MOMENTS

Estic asseguda a una cadira al cim d'una muntanya. Davant meu tinc el paisatge més bonic que he vist mai, un que em porta molts de records de la meva infantesa, quan corria d'un costat a l'altre i recollia flors per regalar-li als meus pares. Recordo que sempre tenia un somriure gegant al meu rostre. Tot i això, ara veig aquest paisatge amb uns ulls totalment diferents. En aquest moment estic sola, però no em sento sola. Tinc una pau interior i una tranquil·litat que sé que es trencarà en el moment que es desperti la meva família i els meus millors amics i em comencin a acaparar a preguntes, per tant, aprofito aquests últims moments de silenci. Em permeto relaxar-me i no pensar en res important, cosa que fa massa que no faig. Penso en el paisatge que m'envolta. Els meus peus descalços trepitgen una herba molt verda, que encara està una mica humida de la nit anterior. Veig com surt el sol de les muntanyes de davant meu, que tot i que estiguem a finals de la primavera, encara hi queda una mica de neu. Calculo que son aproximadament dos quarts de 5. Podria agafar el mòbil de la bossa per comprovar-ho, però decideixo no fer-ho i gaudir del paisatge sense tecnologia. No acostumo a ser una persona matinera, per mi despertar-se aviat és despertar-se a les 9 del matí, però donades les circumstàncies, crec que val la pena. Gaudeixo del so de la natura durant uns 30 minuts més quan decideixo aixecar-me de la cadira i tornar a la realitat. Sé que aquest serà l'últim cop que veuré aquest paisatge. Quan em torno a estirar al llit tanco els ulls, i ja no els torno a obrir.

- Cadira